

До Київського апеляційного адміністративного суду

Апелянта (третьої особи): Олійника Дмитра Вячеславовича,

у справі № 2а-125/11 (суддя Мацедонська В. Е.)

ПОЯСНЕННЯ.

Апеляційний розгляд призначено на **20 березня 2011 р. об 11-00.**

Після подачі апеляційної скарги мені стали відомими нові докази протиправності оскаржуваного рішення Київради № 319/2388 від 08 жовтня 2009 року.

Так, проти КП ГІОЦ (сторони і «виконавця») послуг за тристороннім договором, який введеного у дію оскаржуваним рішенням Київради, було порушено кримінальну справу № 04-27569 (за ч. 2 ст. 202 КК), що підтверджується публікацією в газеті «Хрещатик» від 06.07.2011 р., а також листами ГУ МВС України у м. Києві. За іншими моїми повідомленнями про злочини після скасування ухвалою апеляційної інстанції попереднього неправосудного рішення прийнято постанову Дніпровського райсуду м. Києва від 30.01.2012 р.

Крім того, у квітні 2011 р. я звертався до Держфінінспекції України (колишнього КРУ) з інформаційним запитом про надання офіційних результатів аудиту підприємств житлово-комунального господарств у м. Києві. На даний час ці результати я очікую, з приводу чого отримав відповіді від 06.01.2012 р., 13.01.2012 р., остання з яких також містить інформацію щодо незаконності діяльності КП ГІОЦ і передачі матеріалів ревізії до правоохоронних органів.

Суть порушень моїх прав та інтересів полягає у тому, що будь-яка зацікавлена особа може подати позов про визнання недійсними правочинів з перерахування коштів через розподільчий рахунок КП ГІОЦ № 2603000018106 у банку «Хрещатик» на підставі ст. 227 ЦК України. (Положеннями п. 7 ст. 1 Закону України № 1023-XII «Про захист прав споживачів» передбачено, що вчинення усного правочину оформляється, зокрема, квитанцією, тобто розрахунковим документом КП ГІОЦ). Разом з тим, КП «Липкижитлосервіс» (балансоутримувач будинку), як і інші ЖЕО за вказівками КМДА відмовляється укладати зі мною договори, які відповідали б Типовим, затвердженим постановами КМУ, а до підписання пропонує споживачам договір, де оплата за житлово-комунальні послуги (пунктом 7) передбачена виключно через фінансового посередника КП ГІОЦ, що здійснює свою діяльність без ліцензії Держфінпослуг (див. лист від 14.02.2011 р. доданий клопотанням від 02.04.2011 р.). Тобто мене фактично намагаються примусити підписати договір, в якому закладені посередницькі відсотки «за розщеплення платежів», які я не маю намір сплачувати.

Крім того, така угода має на увазі продовження без моєї згоди обробки з боку КП ГІОЦ моїх персональних даних (що зазначені у його квитанціях), що були раніше передані від ЖЕО до КП ГІОЦ на підставі не оприлюднених і незареєстрованих у територіальному органі юстиції розпоряджень КМДА № 80 від 27.01.1997 р., № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги».

Оскаржуване рішення КМР № 319/2388 від 08 жовтня 2009 року прийнято саме на підставі цих нечинних розпоряджень КМДА, які не підлягають застосуванню.

В апеляційній скарзі міститься посилання на постанову Київського апеляційного адміністративного суду від 14.01.2009 р. по справі № 22-а-5301/08 (за позовом Хельваса В. П. до КМДА):

<http://reyestr.court.gov.ua/Review/3307472>

На зазначене судове рішення подавалися скарги з боку Київської міської державної адміністрації і ПАТ «Київенерго», які були відхилені ухвалою Вищого адміністративного суду від 29.03.2011 р. № К-18726/09:

<http://reyestr.court.gov.ua/Review/14891823>

ПАТ «Київенерго» було подано заяву по перегляду ухвали ВАСУ від 29.03.2011 р., після чого прийнято постанову Верховного Суду України від 28.11.2011 р. № 21-246-а11:

<http://reyestr.court.gov.ua/Review/20014508>

Вищою судовою інстанцією дано тлумачення, що нормативно-правові акти, які видаються органами виконавчої влади та які зачіпають права, свободи й законні інтереси громадян, підлягають державній реєстрації.

Отже, нечинними є розпорядження КМДА № 80 від 27.01.1997 р., № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги», на підставі яких прийняте оскаржуване рішення КМР № 319/2388 від 08 жовтня 2009 року.

Відповідно до ч. 1, 2 ст. 244-2 КАС рішення Верховного Суду України, прийняте за результатами розгляду заяви про перегляд судового рішення з мотивів неоднакового застосування судом (судами) касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права у подібних правовідносинах, **є обов'язковим для всіх суб'єктів владних повноважень, які застосовують у своїй діяльності нормативно-правовий акт, що містить зазначені норми права, та для всіх судів України.** Суди зобов'язані привести свою судову практику у відповідність з рішенням Верховного Суду України. Невиконання судових рішень тягне за собою відповідальність, установлену законом.

Крім того, оскаржуване рішення КМР № 319/2388 від 08 жовтня 2009 року прийнято не відповідно, а всупереч усім законодавчим актам, на які міститься посилання в його преамбулі.

Документи, на які містяться посилання у цих поясненнях, прошу долучити до матеріалів справи і дослідити відповідно до ст. 195 КАС (як отримані після засідання, в якому я брав участь по першій інстанції або після проголошення судового рішення).

Додатки: проект договору (пункт 7), запропонованого мені до укладення з боку КП «Липкижитлосервіс», публікація в «Хрещатику» 06.07.2011 р., листи міліції від 29.08.2011 р., 27.01.2012 р., постанова Дніпровського райсуду м. Києва від 30.01.2012 р., запит (повторний) до Держфінінспекції України від 27.12.2011 р. з відповідями від 06.01.2012 р., 13.01.2012 р., постанова ВСУ № 21-246а11 від 28.11.2011 р. (на 10 арк.).

01 березня 2012 р.

/Апелянт Олійник Д. В./